

Ordføreren (Bojfen): Ved denne Sags 2den Behandling tillod jeg mig paa Flertallets Vegne at anmeldte, at der til 3die Behandling vilde blive stillet endel Vndringsforslag, som navnlig skulde sigte til at gjøre Loven mere anvendelig for Spværnets Bedkommende, og tillige foretage endel Rettelser af juridiske Hensyn, navnlig henset til den borgerlige Straffelov. Disse Antydninger bleve dengang benyttede til at karakterisere den givne Anvisning som en Anvisning paa endnu langt videre gaende Indrømmelser, formodentlig for derved at gjøre det høie Thing mere utilbøieligt til at give Sagen sin Tilslutning. Jeg haaber nu, at ærede Medlemmer ville have set, at der ikke er noget saa Forskrætteligt eller Færligt i de Vndringer, som altsaa ere resulterede af de Overveielser, der have fundet Sted mellem 2den og 3die Behandling. De ere allesammen væsentlig kun af redaktionel Karakter og af en saadan Bestaafenhed, at jeg end ikke anser det fornødent at gjennemgaa de enkelte Vndringsforslag forlig, idet ærede Medlemmer, ved at sammenligne dem med Lovforslagets Text, lettelig ville kunne forstaa, hvad der dermed menes. Det er, som sagt, Vndringer, dels af juridisk og dels af maritim Natur, og jeg maa sige dertil, at de stamme fra saadanne Kilder, som jeg i den Henseende anerkjender som saa gyldige og gode Autoriteter, at jeg med Hensyn til Redaktionen er overbevist om, at det høie Thing ikke har Anledning til at frygte, at der er indløbet nogen Feil. Jeg skal altsaa med Hensyn til Støttesteparten af de stillede Vndringer indskrænke mig til denne kortelige Henviisning. Der er dog et Par Vndringer, som have saa megen Realitetsinteresse, at jeg skal berøre dem. I Forbigaaende skal jeg dog berøre et Vndringsforslag, som mulig kunde synes at have en Realitetsbetydning, men som i Virkeligheden ikke har det. Det er nemlig Vndringsforslaget under Nr. 6 til § 18, som bestemmer, at Bøiearrest kun kan anvendes paa Menige. Det synes at have en Realitetsinteresse, som det i Virkeligheden ikke har, idet det har været Forudsætningen for et hvilket som helst af alle de Forslag, der har foreligget med Hensyn til dette Punkt, at denne eller lignende særlige militære Straffe kun ere anvendelige paa Menige. I denne Henseende staar Udtrykket i det oprindelig fremsatte Forslag og i Regjeringsudkastet, og det staar ogsaa saaledes i de Vndringsforslag, der foreligger fra Mindretallets Side i Udvalget, saa at der om denne Sag ikke er nogen som helst Uenighed. Forslaget i og for sig er maaske ikke nødvendigt; thi det er en Selvfølge, at denne Straf ikke vil faae anden Anvendelse; men man har anset det for rettest, at det spiedes til, og Forslaget har altsaa kun en redaktionel Betydning. — Det andet Forslag er det under Nr. 13, som allerede blev omtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ste

Walgtreds (Boos) ved 2den Behandling, og som nu her findes fremsat. Det gaar ud paa ikke at anvende Fængsel paa Vand og Brød paa unge Mennesker under 18 Aar. Jeg anser det for en ikke ganske uvæsentlig Forbedring af det oprindelige Lovforslags Indhold. — Til Lovforslagets § 121, den meget omstridte Hilseparagraf, som den er betegnet, er der stillet et Vndringsforslag, som jeg ogsaa haaber vil finde det høie Things Tilslutning. Der foreslaas tilføjet Paragrafen den Regel, at Straffen for Uagtsomhedsfeil overfor denne Paragraf kun maa være Trettesættelse for første Gang begaaet Forseelse. Jeg skal om dette Vndringsforslag sige, at det i og for sig gjerne kan betegnes som en Redaktionsændring til Lovforslagets almindelige Regel om denne Straf, da Trettesættelse kan træde istedetfor de mindre Arrestraffe, hvor Omstændighederne tale for at lade Sagen være afgjort paa den Maade. Den Paragraf, der bestemmer dette, er § 38, som lyder saaledes: „Trettesættelse anvendes som Straf for mindre betydelige Tjenesteforseelser, der ellers kun vilde medføre en kort Tids simpel Arrest, naar Omstændighederne tale for en saadan Afgjørelse.“ Det vilde altsaa ligge i Lovforslagets oprindelige Text, at en saadan Forseelse, som væsentlig vilde være betragtet som en mindre Tjenesteforseelse, ikke vilde kunne blive straffet med Mere end Trettesættelse. Smidlertid er der den Forskjel, at medens det henstilles saaledes, at Trettesættelse kan anvendes for samtlige saadanne mindre Tjenesteforseelser, har man ønsket at sige udtrykkelig til denne Paragraf, at ved en saadan Uagtsomhedsfeil som denne, nemlig Undlæbelsen af at hilse, bør Straffen kun være Trettesættelse. Man vil altsaa se, at der er den Forskjel, at medens det for alle smaa Tjenesteforseelser stilles frit at anvende Trettesættelse istedetfor mindre Arrestraf, er det i dette Tilfælde udtrykkelig paabudt, at der ikke vil kunne anvendes anden Straf end Trettesættelse for første Gang begaaet Forseelse. Jeg vil sige til, at dette ikke udelukker, at der kan blive anvendt Trettesættelse for anden Gang begaaet Forseelse; thi den almindelige Regel er frendes gjældende, men der sies kun det til, at for første Gang begaaet Forseelse maa der ikke anvendes anden Straf. Man kunde have den Betenkelighed ved denne Tilføining, at man kunde befrygte, at der derigennem vilde blive ligesom en Indskrænkning i Anvendelsen af Lovforslagets § 38, og jeg bemærker derfor ogsaa udtrykkelig, at der ikke ved denne Tilføining maa underlægges i Lovforslagets § 38's øvrige almindelige Anvendelse nogen som helst Indskrænkning. — Det tredje Vndringsforslag, som har nogen videre Betydning, er Forslaget under Nr. 44. Dette hjemler nemlig Afgang for Eskibschefer til at anvende de ved Flaaden brugelige Disciplinarmidler som Straffe. Der er nemlig den Forskjel ved Hæren og ved Flaaden, at,